

Crisi econòmica: ¿on és el PP?

- El primer partit de l'oposició està passiu i expectant, malgrat el clima d'alarma social

ANTONIO PAPELL*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 9.02.09

La crisi econòmica, que ens castiga amb un acarnissament sense precedents quan ens crèiem immunes a aquestes depressions catastròfiques, ens ha situat en una situació de verdadera emergència nacional, que adquireix carnadura i dramatisme quan s'efectuen els recomptes d'aturats, que narren una infinitat de tragèdies personals i familiars. En aquestes circumstàncies excepcionals, és indubtable que tots tenim obligació de fer pinya per pur sentit de l'obligació. I no hauria de ser necessària una convocatòria governamental a la unitat i a l'esforç comú per treballar lleialment en l'aportació de solucions i teràpies que completin o contradiguin les iniciatives de l'Executiu, al qual no es pot acusar precisament d'inacció, però que pot encertar o no en cadascuna de les mesures.

EL DEBAT sobre la crisi està, per altra banda, totalment obert, tant a Espanya com en la comunitat internacional. Obama ha disposat un repertori d'actuacions ambicioses que serveix de referència. Els diferents països europeus, de manera més o menys coordinada, també prenen decisions excepcionals per mantenir el sistema financer, recuperar la confiança i combatre l'aturada de l'economia real. Certament, gairebé no es parla de res més al món perquè està en joc la supervivència física i moral de la ciutadania global. Perquè un sistema que no és capaç de proporcionar feina a les persones s'ha de considerar fracassat.

Doncs bé: en aquest marc de preocupació intensa, de debat encès, de verdadera alarma social, de recerca de solucions a la desesperada, el primer partit de l'oposició està passiu i expectant. El president, Mariano Rajoy, i la portaveu al Congrés, Soraya Sáenz de Santamaría, critiquen en to acerb la política econòmica del Govern socialista, insinuen que farien tot al contrari del que està fent l'Executiu, però encara no hem sentit ni una proposta concreta, ni un suggeriment clar del rumb que segons la seva opinió seria l'encertat, una crítica unida a una opció alternativa. Probablement, el Partit Popular creu que amb aquesta desqualificació abstracta ja està compint amb la seva funció sagrada de contradicció i de control.

El PP ha governat vuit anys no fa tant de temps. Rodrigo Rato és un expert economista que va acreditar la seva solvència aleshores --va aconseguir introduir-nos a la zona euro i impulsar aquest país cap al camí de la modernitat i el creixement-- i que va merèixer fins i tot dirigir després el Fons Monetari Internacional (FMI). Cristóbal Montoro, el seu segon aleshores, segueix en actiu i actua com a portaveu del PP en matèria econòmica. Manuel Pizarro, experimentat empresari d'innegable prestigi, va ser fitxat per Rajoy poc abans de les últimes eleccions per exercir, si arribava el cas, altes responsabilitats de govern. ¿On són ara aquestes persones? ¿Com és possible que en una conjuntura tan terrorífica estiguin mudes?

ÉS BEN conegut que el PP està absorbt en altres assumptes. El Congrés de València del mes de juny passat no va consolidar el seu líder, Rajoy, de manera indiscutible, i persisteixen les maniobres internes que miren de disputar-li la butaca. A més a més, aquesta guerra solapada ha esclatat en forma d'un estrident escàndol d'espies i dossiers que encara

s'ha de dirimir i que amb tota probabilitat deixarà víctimes. És difícil, en aquestes circumstàncies, que el PP tingui un paper en la crisi. Però ho hauria d'intentar si no vol contraure un deute impagable amb la ciutadania, amb el seu propi electorat, amb el país. L'opinió ferma i segura del PP amb relació a les polítiques governamentals ens serviria a tots --i al Govern en primer lloc-- de referència i contrast per formar-nos una opinió, per ponderar si estem en el camí correcte o si s'ha de corregir el rumb.

No és impossible que si la crisi s'agreuja i l'indicador de la desocupació excedeix de certs límits, resulti ineludible una convocatòria formal de les forces polítiques i socials per acordar mesures per consens que disfrutin del recolzament unànime. Les circumstàncies són totalment diferents de les que van auspiciar els Pactes de la Moncloa, excepte una: també aleshores estàvem en una situació extrema. I, si arriba aquesta conjuntura, el concurs del Partit Popular, amb una posició fundada i clara, resultarà indispensable. ¿Ha pensat la cúpula popular en aquesta necessitat urgent?

NO ESTEM, evidentment, davant un dilema ideològic. Els republicans nord-americans van adoptar mesures de xoc intervencionistes i els liberals de tot arreu parlen obertament de nacionalitzar temporalment certs bancs per salvar el sistema financer. Keynes ha ressuscitat i el naufragi dels mercats obliga l'Estat a realitzar el salvament de la situació. Els interrogants són més aviat tècnics i les propostes han de ser discutides pels economistes, negociades amb els agents socials, contrastades amb els representants del sistema financer, avalades políticament pels grans partits.

Amb les coses d'aquesta manera, el deixament de responsabilitat que està fent el PP és incomprensible i reprobable. Per aferrissada que sigui la pugna interior i per inacceptables que siguin certes postures indecents que només es preocupen de la conquesta o de la conservació del poder.

*Periodista